ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Η ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Ιερά Μητρόπολις
Καισαριάνης, Βυρώνος και Υμηττού
Καισαριανή 2009

Ἡ ἐπαγγελία τοῦ Πατρὸς

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Ἡ Πεντηκοστὴ (φορητὴ εἰκόνα)
Μονὴ Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὄρος.

Σειρά:
«Χριστολογικά» ἀριθμ. 20

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-18-7

Ἐκδοτική Παραγωγή
Ἐπταλόφος
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀριστοτέλους 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7512, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Η ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Κατὰ τὴν ἁγία καὶ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς οἱ πιστοὶ ἑορτάζουμε τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως ποὺ δόθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα στοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περὶ τῆς *δωρεᾶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος* ποὺ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπεκάλεσε *«ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός»* (Πράξεων α΄ 4).

Θὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἐξέλιξι αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεως.

1) Ὁ προφήτης Ἰωὴλ προφητεύει:

«Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα καὶ ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ

ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται. Καὶ ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου.

Καὶ δώσω τέρατα ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα πρὶν ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται. Ὅτι ἐν τῷ ὄρει Σιὼν καὶ ἐν Ἰερουσαλὴμ ἔσται ἀνασῳζόμενος, καθότι εἶπε Κύριος, καὶ εὐαγγελιζόμενοι, οὓς Κύριος προσκέκληται» (Ἰωὴλ γ΄ 1-5).

Δηλαδή: *«Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἔλθει ἐποχή»*, λέει ὁ Κύριος, *«κατὰ τὴν ὁποία θὰ χύσω πλούσια τὶς δωρεὲς καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματός μου σὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ θὰ προφητεύσουν οἱ υἱοί σας καὶ οἱ θυγατέρες σας. Οἱ γεροντότεροι ἀπὸ ἐσᾶς θὰ δοῦν καὶ θὰ λάβουν ἀποκαλύψεις μέσω ἐνυπνίων, οἱ δέ νεώτεροι κατὰ τὴν ἡλικία θὰ δοῦν σὲ πλήρη ἐγρήγορσι ἀποκαλυπτικά �ράματα. Ἐπίσης θὰ χύσω πλούσιες τὶς δωρεὲς τοῦ Πνεύματός μου κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στοὺς δούλους καὶ τὶς δοῦλες μου.*

Θὰ παραχωρήσω κατόπιν νὰ γίνουν τρομερὰ σημεῖα στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ. Στὴν γῆ θὰ γίνουν αἱματηροὶ πόλεμοι, πυρκαγιαὶ καὶ καπνοὶ ἀπὸ τὶς καιόμενες πόλεις. Ὁ ἥλιος θὰ χάση τὸ φῶς του καὶ θὰ μεταστραφῆ σὲ σκοτάδι καὶ ἡ σελήνη θὰ γίνει κόκκινη, ὅπως τὸ αἷμα, πρὶν ἔλθει ἡ μεγάλη καὶ ἐπιφανὴς ἡμέρα

τοῦ Κυρίου. Τότε καθένας ποὺ θὰ ἐπικαλεσθεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, θὰ σωθεῖ. Στὸ ὄρος Σιὼν στὴν Ἰερουσαλήμ, θὰ ὑπάρχουν οἱ σωσμένοι, ὅπως ἀκριβῶς εἶπε ὁ Κύριος. Θὰ ὑπάρχουν ἐπίσης εὐαγγελιστὲς καὶ κήρυκες, τοὺς ὁποίους θὰ ἔχει καλέσει ὁ Κύριος γιὰ νὰ κηρύξουν τὴν σώζουσα ἀλήθεια στοὺς λαούς».

Αὐτὴ ἡ ἀρχαία προφητεία ἐκπληρώθηκε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς κατὰ τὸν ἀπόστολο Πέτρο, ὅπως ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὁ συγγραφεὺς τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

«Σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἕνδεκα ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς· Ἄνδρες Ἰουδαῖοι καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἰερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου. οὐ γάρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ» (Πράξεων β΄ 14-16).

Δηλαδή: *«Τότε σηκώθηκε ὁ Πέτρος μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἕντεκα ἀποστόλους καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ τοὺς εἶπε: Ἰουδαῖοι κι ὅλοι ἐσεῖς ποὺ βρίσκεστε στὴν Ἱερουσαλήμ! Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συμβαίνει, κι ἀκοῦστε καλὰ τὰ λόγια μου: Αὐτοὶ δὲν εἶναι μεθυσμένοι, ὅπως νομίζετε· ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει εἶναι ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Θεὸς μέσω τοῦ προφήτη Ἰωήλ».*

2) Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ βράδυ ποὺ ἀποχαιρετοῦσε τοὺς μαθητές Του στὸ ὑπερῷο τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ παρακαλέσει τὸν Ἐπουρά-

νιο Θεὸ καὶ Πατέρα, γιὰ νὰ τοὺς στείλει τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ ὁ κόσμος, δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία, δὲν δύνανται νὰ λάβουν. Ὑπόσχεται ὅτι θὰ παρακαλέσει τὸν Θεὸ πατέρα νὰ ἐκπληρώσει τὶς ὑποσχέσεις Του. Εἶπε:

«Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε, καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ οὐδὲ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς δὲ γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται» (Ἰωάννου ιδ΄ 15-17).

Δηλαδή: *«Ἂν μὲ ἀγαπᾶτε, τηρῆστε τὶς ἐντολές μου. Κι ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα νὰ σᾶς δώσει ἄλλον Παράκλητο, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὥστε νὰ εἶναι γιὰ πάντα μαζί σας. Τὸ Πνεῦμα αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δεχτεῖ ὁ κόσμος, γιατὶ οὔτε τὸ διακρίνει οὔτε τὸ γνωρίζει. Ἐσεῖς τὸ γνωρίζετε, γιατὶ μένει κοντά σας καὶ θὰ ὑπάρχει μέσα σας».*

3) Στὴν ὁμιλία Του αὐτὴ στὸ ὑπερῷο τῆς Ἱερουσαλὴμ πρὸς τοὺς μαθητές Του ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός προσδιόρισε μὲ σαφήνεια, τόσο τὸ ἔργο τοῦ ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτοὺς ὅσο καὶ τὴν σχέσι Του μαζί Του μὲ τοὺς λόγους:

α) Ὅτι τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἀποστέλλει ὁ Θεὸς Πατέρας στὸ ὄνομά Του γιὰ νὰ διδάξει τοὺς μαθητές Του καὶ νὰ τοὺς ὑπενθυμίσει ὅλα ὅσα Αὐτὸς τοὺς ἐδίδαξε:

«Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ' ὑμῖν μένων· ὁ δὲ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὃ πέμψει ὁ πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν» (Ἰωάννου ιδ΄ 25-26).

Δηλαδή: *«Αὐτὰ σᾶς δίδαξα, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ποὺ βρίσκομαι κοντά σας. Ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, ὁ Παράκλητος, ποὺ θὰ στείλει ὁ Πατέρας στὸ ὄνομά μου, ἐκεῖνος θὰ σᾶς διδάξει τὰ πάντα καὶ θὰ φέρει στὴν μνήμη σας ὅλα ὅσα σᾶς ἔχω πεῖ ἐγώ».*

β) Ὅτι τὸ ἅγιο Πνεῦμα θὰ Τὸ ἀποστείλει ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ Πατέρα γιὰ νὰ μαρτυρήσει, νὰ δώσει μαρτυρία, περὶ Αὐτοῦ, ὥστε ἐν συνεχείᾳ οἱ Ἀπόστολοι μὲ τὴν δύναμί Του νὰ γίνουν μάρτυρες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ:

«Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρός, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε» (Ἰωάννου ιε΄ 26-27).

Δηλαδή: *«Ὅταν ἔρθει ὁ Παράκλητος, ποὺ θὰ σᾶς τὸν στείλω ἐγὼ ἀπὸ τὸν Πατέρα, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ποὺ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, αὐτὸς θὰ ἑρμηνεύσει τὴν ἀποστολή μου. Ἀλλὰ κι ἐσεῖς θὰ δώσετε μαρτυρία γιὰ μένα, γιατὶ ἐξαρχῆς εἶστε μαζί μου».*

γ) Ὅτι ἡ ἔλευσι τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἶναι συνέπεια τοῦ σταυρικοῦ θανάτου, τῆς ἑκουσίας θυσίας Του καὶ ὅτι τὸ ἔργο Του θὰ εἶναι:

- Νὰ ἐλέγξει τὸν κόσμο περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως,

- Νὰ ὁδηγήσει τοὺς μαθητές Του στὴν ἀλήθεια ποὺ Ἐκεῖνος ἐδίδαξε καὶ

- Νὰ Τὸν δοξάσει:

«Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. περὶ ἁμαρτίας μέν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ· περὶ δικαιοσύνης δέ, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου ὑπάγω καὶ οὐκέτι θεωρεῖτέ με· περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται. Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι. ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν. πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ ἐμά ἐστι· διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν» (Ἰωάννου ιστ΄ 7-15).

Δηλαδή: *«Κι ὅμως, ἐγὼ σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια. Σὲ σᾶς συμφέρει νὰ φύγω ἐγώ. Γιατί, ἂν ἐγὼ δὲ φύγω, δὲν θὰ ἔρθει σ' ἐσᾶς ὁ Παράκλητος. Ἐνῶ ἐὰν πάω ἐκεῖ, θὰ τὸν στείλω σ' ἐσᾶς. Κι ὅταν ἔρθει ἐκεῖνος, θὰ ἐλέγξει τοὺς ἀνθρώπους ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία, ὡς πρὸς τὴ δικαιοσύνη καὶ ὡς πρὸς τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ. Ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία ἐπειδὴ δὲν πιστεύουν σ' ἐμένα. Ὡς πρὸς τὴ δι-*

καιοσύνη, ἐπειδὴ ἐγὼ πηγαίνω δικαιωμένος στὸν Πατέρα, καὶ δὲν θὰ μὲ βλέπετε πιά. Καὶ ὡς πρὸς τὴν κρίση, ἐπειδὴ ὁ κυρίαρχος αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι κιόλας καταδικασμένος.

Πολλὰ ἔχω ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ σηκώσετε μεγαλύτερο βάρος. Ὅταν ὅμως ἔρθει ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, θὰ σᾶς ὁδηγήσει σέ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ δὲ θὰ μιλήσει ἀπὸ μόνος του, ἀλλὰ θὰ πεῖ ὅσα θ' ἀκούσει, καὶ θὰ σᾶς ἀναγγείλει. Ὅλα ὅσα ἀνήκουν στὸν Πατέρα εἶναι δικά μου. Γι' αὐτὸ σᾶς εἶπα πὼς τὸ Πνεῦμα θὰ πάρει ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔχω ἐγὼ νὰ πῶ καὶ θὰ τὸ ἀναγγείλει σ' ἐσᾶς".

4) Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάστασί Του ἔδωσε στοὺς μαθητές Του τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἀφοῦ κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη: *«Ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον»* (Ἰωάννου κ΄ 21-22).

5) Ὁ Κύριος ἐβεβαίωσε, ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θὰ δοθεῖ σ' ὅλους τοὺς πιστοὺς μὲ τοὺς λόγους Του:

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη» (Ἰωάννου ζ΄ 38-39).

Δηλαδή: *«Μέσα σ᾽ ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει σ᾽ ἐμένα, καθὼς λέει ἡ Γραφή, ποτάμια ζωντανὸ νερὸ θὰ τρέξουν. Αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐννοώντας τὸ Πνεῦμα ποὺ θὰ ἔπαιρναν ὅσοι θὰ πίστευαν σ᾽ αὐτόν. Γιατὶ τότε ἀκόμα δὲν εἶχαν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμα δοξασθεῖ μὲ τὴν ἀνάσταση».*

6) Τὸ ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἀναγεννᾶ, γιὰ νὰ ὑπερβοῦμε τὰ κτιστὰ καὶ φθαρτὰ ὅρια τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ νὰ ἑνωθοῦμε μὲ τὸν Θεό, ἀφοῦ προηγουμένως ἑνωθοῦμε μὲ τὰ ἅγια μυστήρια διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ κατὰ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας στὸν νυκτερινὸ μαθητή Του ἄρχοντα τῶν Ἰουδαίων Νικόδημο:

«Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάννου γ΄ 5).

Δηλαδή: *«Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: Σὲ βεβαιώνω πὼς ἂν κανεὶς δὲ γεννηθεῖ ἀπὸ τὸ νερὸ κι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, δὲν μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».*

Γι᾽ αὐτὴ τὴν ἀναγέννησι ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στὶς ἐπιστολές του ἐπισημαίνοντας καὶ τονίζοντας στοὺς πιστοὺς ὅτι:

α) Ἡ ἀναγέννησι ἐνεργεῖται μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα, ἡ δύναμι καὶ ἐνέργεια τοῦ ὁποίου καταργεῖ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν συνέπειά της τὸν θάνατο.

«Ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετά-

φημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ· ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. ὃ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ. οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Πρὸς Ρωμαίους στ΄ 3-11).

Δηλαδή: *«Ἢ δὲν ξερετε ὅτι ὅσοι βαπτιστήκαμε μὲ πίστι στὸν Ἰησοῦ Χριστό, γίναμε μὲ τὸ βάπτισμα μέτοχοι τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου; Πραγματικά, μὲ τὸ βάπτισμά μας συμμετέχουμε στὸν θάνατο καὶ στὴν ταφὴ τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅπως ὁ Πατέρας Θεὸς μὲ τὴ δύναμή Του ἀνέστησε τὸν Χριστὸ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τὸ ἴδιο κι ἐμεῖς μποροῦμε νὰ ζήσουμε μιὰ νέα ζωή. Ὅπως δηλαδὴ ἐνταχτήκαμε ὀργανικὰ στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μὲ μία πράξη ποὺ σημαίνει συμμετοχή στὸ θάνατό του, ἔτσι θὰ συμμετάσχουμε πραγματικὰ καὶ στὴν ἀνάστασή του. Ξέρουμε ἄλλωστε μὲ βεβαιότητα τοῦτο, ὅτι ὁ παλιὸς ἁμαρτωλὸς ἑαυτός μας πέθανε στὸ σταυρὸ μαζὶ μὲ τὸ Χριστό. Ἔτσι, ἔπαψε νὰ ζεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν εἴμαστε πιὰ ὑπόδουλοι στὸ ζυγὸ τῆς*

ἁμαρτίας. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ πέθανε ἔχει ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἂν, λοιπόν, πεθάναμε μαζὶ μὲ τὸ Χριστό, εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ ζήσουμε μαζί του. Ξέρουμε ἄλλωστε καλὰ πὼς ὁ ἀναστημένος ἐκ νεκρῶν Χριστὸς δὲν πεθαίνει πλέον, γιατί ὁ θάνατος δὲν τὸν ἐξουσιάζει πιά. Διότι πέθανε, ἀλλὰ πέθανε γιὰ νὰ νεκρώσει μιὰ γιὰ πάντα τὴν ἁμαρτία, κι ἡ τωρινή του ζωὴ εἶναι ζωή κοντά στὸ Θεό. Ἔτσι νὰ σκέφτεστε κι ἐσεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Ἔχετε πεθάνει γιὰ τὴν ἁμαρτία, κι ἡ ζωή σας εἶναι πιὰ κοντὰ στὸ Θεὸ χάρη στὴν ἕνωσή σας μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν Κύριό μας».

β) Ἁγιαζόμενος ὁ πιστὸς μὲ τὴν θεία Χάρι συμμετέχοντας στὰ ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἐνδύεται τὴν καινὴ ὕπαρξί του, ποὺ κτίζεται ἀπὸ τὸ ἅγιο πνεῦμα γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μὲ δικαιοσύνη καὶ ἁγιότητα, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια.

«Ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (Πρὸς Ἐφεσίους δ΄ 24).

Δηλαδή: *«Νὰ ντυθεῖτε τὸν καινούργιο ἄνθρωπο, ποὺ ὁ Θεὸς κατὰ τὸ σχέδιό του τὸν ἔπλασε γιὰ νὰ ζεῖ μὲ δικαιοσύνη καὶ ἁγιότητα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια».*

γ) Ἡ ἀναγέννησι τοῦ πιστοῦ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἁγιασμένη μὲ τὴν χάρι καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος ζωή του, ποὺ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τά *«ἔργα τῆς ἁμαρτίας»* γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει ὅτι *«οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι»* (Πρὸς Γαλάτας ε΄ 21).

«Λέγω δὲ πνεύματι περιπατεῖτε καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε. ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός· ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ἃ ἐὰν θέλητε ταῦτα ποιῆτε. εἰ δὲ Πνεύματι ἄγεσθε, οὐκ ἐστὲ ὑπὸ νόμον. φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια, εἰδωλολατρία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἱρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ προλέγω ὑμῖν καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες» (Πρὸς Γαλάτας ε΄ 16-26).

Δηλαδή: *«Θέλω ἀκόμα νὰ σᾶς πῶ καὶ τοῦτο: Νὰ καθορίζει τὸ Πνεῦμα τὴ διαγωγή σας καὶ τότε δὲ θ' ἀκολουθεῖτε τὶς ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες σας. Γιατὶ οἱ ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες εἶναι ἀντίθετες μὲ τὸ Πνεῦμα, καὶ φυσικὰ τὸ Πνεῦμα ἀντίθετο μὲ τὶς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες. Αὐτὰ τὰ δύο ἀντιμάχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, καὶ γι' αὐτό ἄλλωστε δὲν κάνετε αὐτά ποὺ θὰ θέλατε νὰ κάνετε. Ἂν ἔχετε τὸ Πνεῦμα γιὰ ὁδηγό, δὲν εἶστε ὑπόδουλοι στὸ νόμο.*

Εἶναι ὁλοφάνερο ποιά εἶναι τὰ ἁμαρτωλά ἔργα: Εἶναι ἡ μοιχεία, ἡ πορνεία, ἡ ἠθικὴ ἀκαθαρσία, ἡ αἰσχρότητα, ἡ εἰδωλολατρία, ἡ μαγεία, οἱ ἔχθρες, οἱ φι-

λονικεῖες, οἱ ζῆλιες, οἱ θυμοί, οἱ διαπληκτισμοί, οἱ διχόνοιες, τὰ σχίσματα, οἱ φθόνοι, οἱ φόνοι, οἱ μέθες, οἱ ἀσωτίες καὶ τὰ παρόμοια. Σᾶς προειδοποιῶ, ὅπως σᾶς προειδοποίησα κι ἄλλοτε: ὅσοι κάνουν τέτοια πράγματα δὲ θὰ κληρονομήσουν τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίθετα, ὁ καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία, ἡ καλοσύνη, ἡ ἀγαθότητα, ἡ πίστη, ἡ πραότητα, ἡ ἐγκράτεια. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν καταδικάζει ὁ νόμος. Ἄλλωστε ὅσοι εἶναι τοῦ Χριστοῦ ἔχουν σταυρώσει τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτό τους μαζὶ μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες του. Ἀφοῦ, λοιπόν, ζοῦμε μὲ τὴ δύναμη τοῦ Πνεύματος, πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε τὸ Πνεῦμα. Ἂς μὴ γινόμαστε ματαιόδοξοι, ἂς μὴν προκαλοῦμε κι ἂς μὴ φθονοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο».

δ) Ἡ ἁμαρτία εἶναι ψεῦδος ποὺ φθείρει καὶ νεκρώνει τὸν ἄνθρωπο· ἀντίθετα ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός, ποὺ ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἀφθαρτίζει.

«Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν» (Πρὸς Κολοσσαεῖς γ΄ 9-10).

Δηλαδή: *«Μὴ λέτε ψέματα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἀφοῦ βγάλατε ἀπὸ πάνω σας τὸν παλιὸ ἁμαρτωλὸ ἑαυτό σας μὲ τὶς συνήθειές του καὶ ντυθήκατε καινούργιο ἄνθρωπο, ποὺ ἀνανεώνεται συνεχῶς σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ του, ὥστε μὲ τὴν νέα ζωή του νὰ φτάσει στὴν τέλεια γνώση τοῦ Θεοῦ».*

6) Τὸ κύριο ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι νὰ ἐνεργήσει τὴν υἱοθεσία μας κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγο:

«Οὐ γὰρ ἐλάβετε Πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ᾽ ἐλάβετε Πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν· ἀββᾶ ὁ πατήρ. αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ. εἰ δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἴπερ συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν» (Πρὸς Ρωμαίους η΄ 15-17).

Δηλαδή: *«Γιατὶ τὸ Πνεῦμα ποὺ σᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς δὲν ἐμπνέει φόβο γιὰ τὸ Θεὸ οὔτε κάνει τοὺς ἀνθρώπους δούλους, ἀλλὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα μᾶς δίνει τὸ θάρρος νὰ λέμε τὸ Θεὸ Ἀββᾶ, Πατέρα μου! Καὶ τὸ ἴδιο τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διαβεβαιώνει τὸ δικό μας πνεῦμα πὼς εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ, λοιπόν, εἴμαστε παιδιά, εἴμαστε καὶ κληρονόμοι. Κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ, ποὺ θὰ μετάσχουμε μαζὶ μὲ τὸ Χριστὸ στὴ θεϊκὴ δωρεά. Ἐφόσον συμμεριζόμαστε τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, θὰ μετάσχουμε μαζί του καὶ στὴ δόξα του».*

Οἱ πιστοί παρακαλοῦμε:

«Τὸ πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον
μὴ ἀντανέλῃς ἀφ᾽ ἡμῶν,
ἀλλ᾽ ἐγκαίνισον ἡμῖν τοῖς δεομένους Σου»

(Τροπάριον Γ΄ Ὥρας).

